

Tinc una son, una gana i una set,
que no dormo, ni menjo ni bec.
Si dormia, menjava i bevia,
la son, la gana i la set em passarien;
però com que no dormo, ni menjo,
ni bec, no em fugen
la son, ni la gana ni la set.

Una plata d'enciam
ben amanida, ben amanida,
una plata d'enciam
ben amanida amb oli i sal;
si la sal no hi està bé,
posa-hi pebre, posa-hi pebre;
si la sal no hi està bé,
posa-hi pebre d'adroguer.

Bona teca i bona cara, a tothom agraden.
Més val bona gana que bon menjar.
Però ara que n'hi ha, mengem-ne,
que qui veu menjar i no menja, es penja!

A la taula i al llit, al primer crit!
Que, a la taula d'en Bernat,
qui no hi és, no hi és comptat!

LA SOPA DE PEDRES

Un pòtol, un vagabund sense ofici ni benefici, que tenia la bossa tan buida com la panxa, se les va empescar per treure el ventre de pena quan va arribar a un poble en què es veia d'una hora lluny que hi havia de tot i molt. El molt murri va entrar a l'hostal i, com aquell que demana la cosa més natural del món, va dir que li fessin una sopa de pedres. La mestressa va fer uns ulls com unes taronges, perquè era la primera vegada que sentia parlar d'una menja tan rara, i es va oferir a fer-li la sopa de franc si li ensenyava com havien de ser les pedres i com s'havien de cuinar.

